

Jiří Flaišman píše o lektoru A. M. Píšovi

(E*forum, 07. 10. 2015)

Nové *echo* upozorňuje na svazek **Lektor A. M. Píša** (PNP 2015), který přináší výbor z literárních posudků z let 1954–1965, „kdy byl jejich autor vedle své činnosti ediční de facto lektorem na plný úvazek“. Píša „staví v první řadě na gruntovním rozboru posuzovaného díla, u četných posudků prozaických textů detailně sleduje fabuli, pečlivě odkrývá vypravěčské lupy, vzhledem k době, kdy byly posudky psány, jsou jeho hodnocení uvážena, až komisní, v případě ideových konfrontací působí dnes opatrnicky, zašedle. Nechceme ovšem sugerovat, že je výběr Píšových posudků bez rozpětí, naopak: Píša je představen jako literární historik (v posudcích např. Kautmanovy neumannovské monografie, pokusu o reedici Chalupného J. V. Sládka), jako vstřícný a vnímavý recipient soudobé nejmladší poezie (za upozornění stojí zvláště hodnocení Brouskova debutu), opatrný taktik (posudek Hrabalových próz), ale také jako polemik (vzpomínky J. Svobody na Nezvala či Z. Kalisty na Wolkera).“

www.ipsl.cz